

Skarżące twierdzą, że obciążając je odpowiedzialnością, Komisja dopuściła się szeregu naruszeń prawa i popełniła szereg błędów co do stanu faktycznego. W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podnoszą one, iż prowadząc dochodzenie dotyczące zarzucanych naruszeń w sektorach stabilizatorów cynowych i ESBO/estrów, Komisja naruszyła zasadę staranności administracji, zasadę zachowania rozsądnych terminów, a także prawo do obrony. Zwłoka w postępowaniu prowadzonym przez Komisję nie stanowi zawieszenia biegu przedawnienia zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003.⁽¹⁾ Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, nie umożliwiając im dostępu do wszystkich zgromadzonych w aktach dokumentów zawierających okoliczności łągodzące i obciążające.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja nie wykazała istnienia naruszeń ani odpowiedzialności skarżących przez cały okres, w którym — jak twierdzi — naruszenia te trwały. Posiłkowo skarżące utrzymują, iż Komisja nie wykazała istnienia naruszenia w odniesieniu do części zarzucanego czasu jego trwania, co powinno wpłynąć na wymiar grzywny. Komisja naruszyła dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003, a wobec upływu tego terminu nie może ona nałożyć na skarżące żadnej grzywny.

Zarzut trzeci skarżących ma charakter posiłkowy i ma znaczenie jedynie w wypadku, gdyby Sąd uznał, że działania Komisji skierowane przeciw skarżącym nie są objęte przedawnieniem lub że naruszenia, o których mowa w zarzucie pierwszym, nie uzasadniają stwierdzenia nieważności całej decyzji. Po pierwsze Komisja błędnie przypisała spółkom Pure Chemicals Ltd i Akzo Nobel N.V. odpowiedzialność za postępowanie spółki Akcros J.V., gdyż to właśnie ona ponosi wyłączną odpowiedzialność za naruszenie konkurencji. Po drugie działania Komisji skierowane przeciwko Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals B.V. są objęte przedawnieniem w odniesieniu do okresu poprzedzającego istnienie przedsiębiorstwa typu joint venture. Skarżące utrzymują, iż Komisja powinna była obciążyć skarżące oraz (spółki składające się na) grupę Elementis indywidualną odpowiedzialnością w odniesieniu do okresu działania przedsiębiorstwa joint venture. Co więcej, przy obliczaniu wysokości grzywien Komisja popełniła błąd polegający na tym, że obrót przedsiębiorstwa joint venture uwzględniony został podwójnie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM, wniesione w dniu 2 lutego 2010 r. przez H. Meistera

(Sprawa T-48/10 P)

(2010/C 100/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Herbert Meister (Muchamiel, Hiszpania)
Przedstawiciel: Rechtsanwalt H.-J. Zimmermann)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko postanowieniu Sądu do spraw Służby Publicznej wydanemu w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM i odrzucającemu skargę wnoszącego odwołanie jako oczywiście niedopuszczalną.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że skarga w pierwszej instancji była niezbędna, ponieważ stan faktyczny, którego dotyczy, pozostaje w bezpośrednim związku merytorycznym z przedmiotem sporu dwóch wcześniejszych postępowań w sprawach: F-138/06 i F-37/08, połączonych do wspólnego rozpoznania, które w momencie wytoczenia skargi nie były jeszcze rozstrzygnięte. Wnoszący odwołanie argumentuje, że odrzucenie skargi w sprawie F-17/09 na samym początku postępowania, bez przeprowadzenia rozprawy, narusza prawo do bycia wysłuchanym ustanowione przez art. 6 EKPC. Ponadto wnoszący odwołanie kwestionuje fakt, iż Sąd do spraw Służby Publicznej nie uwzględnił wniosku wnoszącego odwołanie o zawieszenie postępowania w związku z wniesieniem odwołania od orzeczenia wydanego w sprawie F-37/08. W końcu podnosi on, że analiza stanu faktycznego dokonana przez Sąd orzekający w pierwszej instancji jest niepełna i że narusza prawo.